

Z činnosti MO KDU - ČSL Sazovice

Milí spoluobčané,
31. ledna t. r. proběhl již 3. farní ples. Proto chci touto cestou poděkovat všem sponzorům, členům KDU-ČSL, farníkům, naší mládeži a ostatním občanům, kteří se podíleli ať finančně nebo svou prací a organizací na zdárném průběhu celé této akce.

Tombola letošního plesu byla věnována památce MUDr. P. Ladislava Kubíčka. 11. září uplyne pět let od jeho zavraždění na faře v Třebenicích na Litoměřicku. Je autorem čtyř knih: Velké tajemství-manželství jako umělecké dílo, Život-největší umělecké dílo, Vůle Boží-zbožná fráze?, O svobodě. Tyto knížky nejsou velké svým rozměrem, ale svým hutným obsahem. Mnozí z Vás měli to štěstí, že některou z uvedených knih vyhráli. Proto je potřeba tohoto štěstí využít a knihy nejen přečíst, ale snažit se o to, aby byly naším průvodcem v každodenním všedním životě. O to také pateru Kubíčkovu šlo. Aby poradil, pohladil po duši a vedl k dobré cestě.

Výtěžek z plesu ve výši 18.000 Kč byl zaslán na nově zřízený projekt CESTA 121, který má pomáhat právě přestárlým, nemocným a opuštěným kněžím. Myslím, že je velice vhodné alespoň takovouto kapkou odplatit za jejich celoživotní oběť, kterou věnovali nám všem.

Z knížky Vůle Boží-zbožná fráze? jsem pro vás vybrala malou kapitolku nazvanou Pohraničí. Novým Městem mé životní drama nekončilo. Strana potřebovala obvodního lékaře do pohraničí, do pohraničního

pásma u rakouských hranic. Nikdo tam z lékařů nechtěl jít, byl to „zapadákov“, daleko od kulturního světa, pobyt tam byl vázán na povolení, jinak se tam nesmělo, a všechno hlídali pohraničníci. Strana věděla, že jsem poslušný zaměstnanec zdravotnictví, pozvali mě tedy na kraj, vyložili situaci. Byla mně svěřena důvěra a já jsem se cítil poctěn. Otevřeně jsem však poukázal na svoje náboženské přesvědčení, že si dovedu představit, jaké bude pozdvižení, když půjdu v neděli do kostela. Aby si to soudruzi dobře promysleli, že je na to upozorňuji.

„Nic se nebojte, soudruhu doktore. To jsme všechno promýšleli. Tam je totiž farář, který je denně v hospodě, tam není co pokazit!“

„No dobře, ale upozornil jsem vás.“

Nastoupil jsem. Ordinance byla v hezké vilce na konci městečka, odkud jsem viděl přímo do Rakouska. Měl jsem hezky vybavenou ordinaci s rentgenem, mohl jsem si tam vést všechny poradny. Když se těhotné dozvěděly, že jsem porodník a jsem ochoten chodit k porodům, chtěly všechny родit doma. Lidé mě tam měli rádi a v zimním období jsem dva měsíce jedl jen zabijačkovou polévku a jitrnice už jsem nestačil sníst. Měl jsem zvláštní povolení a mohl jsem chodit těsně vedle hraničních drátů. Taková důvěra.

Avšak zase se schylovalo k bouři. Chodil jsem normálně do kostela, s panem farářem jsem navázal přátelský kontakt a pan farář přestal pít. Jenže tím jsem si pokazil svůj kádrový posudek! A druhá věc:

v rámci stěhování a nástupu do nového okresu jsem se musel přihlásit na všech okresních institucích, mimo jiné i na okresní vojenské správě. Tam s údivem jedna důstojnice zjistila, že jsem obyčejný voják, že nejsem důstojník a že jsem ve vojenské knížce veden jako sběrač raněných.

„To takhle nemůžeme nechat! Jste lékař, musíme z vás udělat důstojníka!“

„O to se pokoušeli i jinde a nepodařilo se jim to.“

„Vsadte se, že se nám to podaří!“

„Tak se vsadme!“

Asi by to opravdu nebyl problém povýšit mě z prostého vojína hned na důstojníka, ale přece jenom se nemohly obejít stranické předpisy a já jsem musel projít prověrkou.

Obdržel jsem předvolání a při prověrci jsem dostal jedinou otázku: „Co byste dělal, kdyby se přes hranice dostal z Vatikánu tajný biskup a objevil se u vás?“

„Já tady přece nejsem na to, abych vám hlídal hranice a zjišťoval u svých pacientů, co je kdo zač“- snažil jsem se vyhnout přímé odpovědi, která by mohla být rozhodující pro mé bytí a nebytí v pohraničí.

„No dobře, ale kdyby se to přece jen nějak stalo, co byste dělal?“

„Kdybych zjistil, že je to opravdový biskup, tak bych si klekl a požádal o požehnání.“

„To nám stačí. To nám stačí.“

A bylo po prověrci a dodneška jsem obyčejný voják a sběrač raněných a důstojníkem jsem se nestal i k mé lítosti, i k lítosti té úřednice na vojenské správě, která se